MIELIPIDE

Vertaukset ja kielikuvat ovat parhaimmillaan havainnollisia. Ne voivat kuitenkin johtaa harhaan, jos ne ovat yksinkertaistavan ja tarkoitushakuisen päätöksenteon välineitä. **KOLUMNISTI HANNU KATAJAMÄKI**

LUKIJALTA

Maatalouden tilakoko kasvaa, palkkapussi ei

Suomalaisten maatilojen keskikoko on kasvanut vuoden 2000 keskikoosta 28 hehtaaria nykyiseen 40 hehtaariin. Samaan aikaan suomalaisten tilojen määrä on laskenut 80 000 tilasta noin 60 000 yksikköön. Tämänsuuntaisen rakennemuutoksen voidaan nähdä jatkuvan edelleen.

Tilojen keskikoon kasvusta huolimatta tulotaso per tila ei ole parantunut, vaan on ollut laskusuunnassa.

Syitä tähän on useita, muun muassa nyt meneillään oleva kausi koettelee viljelijöitä monin eri tavoin.

Maaseudun Tulevaisuus kirjoitti jutussaan vähän aikaa sitten, että tilat velkaantuvat toisilleen jopa niin, että urakoitsijaa ei ole saatu tekemään toista säilörehua, koska laskut ovat maksamatta vielä ensimmäisestä teosta.

Varmastikin suurimpana tekijänä ovat alhaiset tuottajahinnat: 3,52 euroa/kilo maksavasta leivästä menee maataloustuottajalle vain neljä prosenttia. Myllyt, leipomot ja logistiikka ottavat 49 prosenttia, kauppa 32,5 prosenttia ja arvonlisävero 11 prosenttia. Koko piirakasta neljä prosenttia on todella vähän.

Nyt tarvitaankin tulotukien osalta päätöksiä ja neuvottelutuloksia, joilla turvataan Suomen maatalouden omavaraisuus.

Samalla hetkellä tarvitaan myös elintarvikeketjun eri osapuolten keskisiä neuvotteluja tulonjaon tasapuolistamiseksi, sillä tällä alueella tilanne on kestämätön.

Millaisia perusteita maataloustuottajilla on esittää? Suomalaisten maataloustuottajien puolesta puhuvat tulevaisuudennäkymät: Syöjiä tulee aina vain lisää, ennusteiden mukaan vuonna 2050 tarvitaan 50-70 prosenttia enemmän ruokaa kuin tänä päivänä. Myös ilmastonmuutos lisää kotimaisuuden ja huoltovarmuuden merkitystä myös täällä meillä, tässäkin suhteessa olemme osa maailmaa.

Maaseudulla on paljon raaka-ainetta, ja vihreä kasvu antaa mahdollisuuksia maaseudulle sekä samalla koko Suomelle.

Viljelijät tahtovat toimittaa jatkossakin hyvää ja puhdasta raaka-ainetta suomalaisiin ruokapöytiin, sitä aitoa terveellistä lähiruokaa.

Suomalaisen ruoan suosiminen on vihrein ja tärkein teko, mitä suomalainen voi kuluttamiskäyttäytymisellään tehdä: puhdasta, tuodaan läheltä, tukee suomalaista työtä ja turvaa suomalaisen yhteiskunnan turvallisuusrakennetta.

Mikko Remes
maanviljelijä
Kiuruvesi

KARI SALONEN

Leivän hinnasta menee viljelijälle vain neljä prosenttia, kirjoittaja muistuttaa.

Ojat tukkoon

Olen sitä sukupolvea joka ojitti Tapion toimesta hetteiköitä tuottavaan puunkasvuun. Nyt samoja ojia luodaan umpeen.

Uskomatonta

Kiitos

Tapio Laihon kirjoitus turpeesta oli mainio. Kiitos siitä!

Ei nimimerkkiä

Orjia

Maajussit on koneiden orjia.

Ei nimimerkkiä

Perusteluja

Ihmisten pakottamista kasvukeskuksiin perustellaan kustannuksilla. Hah! Miksei sama syy päde kieltäytymiseen rahan jaosta Etelä-Euroopalle?

A.T.

Ratkaisu

Lääkäripula Suomesta loppuu kertaheitolla kun lopetetaan Kela-korvaukset yksityislääkäreille.

Tuettua bisnestä

Töihin

On meillä harvinaisen kädetön maatalousministeri tällä kertaa.

Markkinat hoitaa

Se oli Nooa

Eelis Pulkkiselle tiedoksi, että arkin rakensi Nooa (MT 12.10.). Muuten hyvää tietoa ja onhan Raamatun mukaan sateenkaari merkki siitä, ettei vedenpaisumusta enää tule.

Ei nimimerkkiä

Luomu markkinoiden armoilla

Ehkä nyt luomuviikon päätyttyä on hyvä esittää yhteenveto menneen viikon keskusteluista ja väitteistä. Kuumaksi perunaksi osoittautui luomukestomaito jota S-ryhmä ryhtyi tuomaan Saksasta. Syyksi tähän esitettiin aluksi luomumaitopulaa Suomessa, mutta varsinaiseksi syyksi osoittautui kuitenkin hinta.

Miten luomumarkkinat ja hinnanmuodostus toimivat sitten Euroopassa? Saksa on luomuraaka-aineiden kaupan keskus Euroopassa. Saksalaiset ostavat ja välittävät luomuraaka-aineita, eikä esimerkiksi Suomeen tuotavan tuotteen alkuperäinen tuotantomaa ole välttämättä juuri Saksa, vaikka pakkauksesta saa sen käsityksen.

Itä-Euroopan maat, kuten Viro, Latvia, Liettua, Puola, Unkari ja Romania, sekä Euroopan ulkopuolisista maista Kazakstan ja Ukraina tuottavat Saksalle luomuraaka-aineita. Mitä pidempi matka, sen säilyvämpää raaka-aineen tulee olla. Vilja onkin hyvä esimerkki tästä. Saksan kautta kulkevat useat luomuruis ja -vehnäerätkin tarvittaessa Suomeen.

Vaikka Itä-Euroopan maat siis vaikuttavat luomun hintatasoa laskevasti, dumppaavat eriä, ovat suomalaiset ihmeissään, mitenkä noin halvalla pystytään tuottamaan maitoa tai ruista Saksassa.

Näitä ylijäämäeriä Saksa vie mielellään, sillä siellä arvostetaan oman maan tuotantoa ja nuo Itä-Euroopan erät ovat yleensä läpikulkumatkalla. Eriä siis säilytetään visusti eri siiloissa. Saksassa tuotettu luomu on sitä oikeaa – aitoa luomua saksalaiselle.

Yhtä paha hinnan dumppaaja kuin Itä-Eurooppa on Suomi. Saksalaiset ihmettelevät, miten Suomi pystyy tuottamaan laadukasta luomukauraa noin halvalla.

Tuottajahintamme ovatkin selkeästi jäljessä Ruotsista ja Virosta puhumattakaan Saksasta. Tuota eroa ei voi perustella kalliilla rahdeilla, sillä ero on liian huomattava esimerkiksi Ruotsiin verrattuna.

Jos Suomi dumppaa luomua Keski-Eurooppaan, niin eikö sieltä saa tuoda takaisin edullisia eriä? Muun muassa ulkomailla tuotettuja luomukauraa sisältäviä myslejä tai aamiaismuroja on Suomen markkinoilla useita, vieläpä suomalaisyrityksen pakkauksissa.

Voidaankin todeta, että Suomen luomuviljelyn perusta on vienti muun muassa Saksaan, Englantiin, Tanskaan, Ranskaan. Ellei vientiä olisi, ei Suomessa tarvittaisi kuin noin puolet tämänhetkisestä luomutilojen määrästä.

Joka maassa oman maan tuotanto on sitä parasta ja oikeaa luomua, mutta onko oikein estää vapaata kauppaa?

Kuluttajat päättävät sen mitä haluavat ostaa. Toivottavasti he käytöksellään ohjaavat tuotantoa lähiruoan suuntaan.

Luomu on kansainvälistä ruokaa, mutta myös paikallista lähiruokaa. Pakkausten selkeä brändääminen yhtenäisellä lähilogolla (ehkä maakuntamaininnalla) + Suomen lipulla voisi olla MTK:n etujen mukaista puhumattakaan Luomuliitosta.

Harri Laine
luomuviljelijä
Pornainen

Ota kantaa tekstiviestillä

- Harmittaa, suututtaa, ilahduttaa, ihmetyttää?
- Jaa mielipiteesi muiden lukijoiden kanssa lähettämällä se tekstiviestillä numeroon 173 172.
- Viestin enimmäispituus on 160 merkkiä ja yhden viestin hinta 50 senttiä.
- Viestin alkuun tunnus MT LU.

Johtamisen kriisi poliisihallinnossa

Poliisihallinnon johtaminen on kriisissä. Poliisin viime vuosien henkilöstöstrategiaa on leimannut enemmän johtajien omat intressit kuin kansalaisten ja omien työntekijöiden turvallisuus ja hyvinvointi.

Yhtenä suurena johtamisen haasteena poliisihallinnossa on ihmisten johtaminen. Poliisihallinnon johtaminen perustuu mekanistiseen ihmiskäsitykseen, johon liittyy keskeisellä tavalla ”pidä suusi kiinni ja kuuntele” -eetos. Poliisin omaan organisaatioon liittyviä kielteisiä kysymyksiä ei saa esittää eikä järjestelmää kyseenalaistaa.

Liikkuvan poliisin lakkauttaminen on esimerkki poliisihallinnon johtamiskulttuurista. Rivipoliisien nähdään aiheuttavan lähinnä kustannuksia.

Poliisijohtajat ovat sisäistäneet sen, että onnistumisen kannalta on tärkeätä rakentaa ulkopuolisten ennakkoodotukset niin, että suoritus vaikuttaa onnistuneelta suhteessa odotuksiin. Tämän takia organisaatiot hyväksyvät usein johtamisen suorituskyvyn osoittajiksi mittareita, jotka eivät liity välttämättä mitenkään johtamisen vaikuttavuuteen.

Arvio organisaation suorituskyvystä perustuu tällöin subjektiiviseen käsitykseen tai jopa harhautukseen, eikä todellisiin tuloksiin. Johtajat ottavat roolin ”suorituskykytehokkuutta” esittävinä näyttelijöinä, ja näytelty suorituskyky muuttuu osaksi poliisin arkisia johtamismalleja.

> Poliisihallinnon muutosta tulisi johtaa eri tavalla. «
>
> **JUHA RAUTIAINEN**

Käytännössä johtajat pystyvät vaikuttamaan niihin mittareihin, joilla heitä arvioidaan ja joiden perusteella heitä palkitaan. Ulkopuolisten on vaikea arvioida todellista suorituskykyä, jos näyttelijä vetää osansa ammattimaisesti.

Menestyksen loppu tulee usein täydellisenä yllätyksenä, koska negatiiviset signaalit on kielletty tai selitetty parhain päin.

Mielestäni on uskomatonta, miten paljon poliisihallinnossa tuhlataan energiaa ja resursseja uskottavien kulissien ylläpitoon. Ongelmia siivotaan työryhmiin näennäisesti, vaikka epäonnistuminen on jo analysoitavissa. Harvoin muistetaan sitä, että kansalaisia koskevista turvallisuustavoitteista jääminen heilauttaa koko strategian ja sen viestinnän uskottavuutta.

On pelottavaa, että poliisihallinnossa ja sen johtamisessa johtajat pystyvät vakuuttamaan kansalaiset huolimatta organisaation toimintojen perustana olevista heikkouksista.

Pelkän turvallisuuden tunteen kaltaisten luulojen varaan perustuva korkea suorituskyky luo johtajuuden illuusiota, joka on vaarallinen. Se tekee poliisin organisaatiosta entistäkin haavoittuvaisemman, koska se naamioi organisaation heikkoudet – kunnes uudistumiskyvyn puute ja suorituskyvyn todellinen tila raa’asti paljastuvat.

Nähtäväksi jää, tulkitaanko liikkuvan poliisin lakkauttaminen johtamisen kriisiksi? Tällöin kriisi ei ole vain yhden johtajan ongelma, vaan koko poliisihallinnon johtamisen ongelma.

Poliisihallinnon muutosta tulisi johtaa eri tavalla. Koko poliisihallinnon henkilöstö olisi saatava mukaan muutokseen, ei pakottamalla tai uhkailemalla.

Käytännössä johdon on saatava henkilöstö vakuuttuneeksi siitä, että heitä tarvitaan ja heille tarjotaan uusia palkitsevia työtehtäviä sekä työjärjestelyitä ja –olosuhteita.

Poliisijohdon tulisi kyetä luomaan täsmällisiä urapolkuja luovaan, innovatiiviseen ja itsekontrolloituun tekemiseen organisaation tavoitteiden saavuttamiseksi.

Nyt henkilöstön sitouttamiselta näyttää puuttuvan ihmisen motivaatiotekijöihin perustuva voima, mitä ilman johtaminen ei onnistu.

Juha Rautiainen
terveystieteiden maisteri
Riistavesi

Turvemaan raivauskielto pysäyttää karjatilojen kehittämisen

Turvemaan raivauksen pelloksi kieltävä määräys pysäyttää karjatilojen kehittämisen suuressa osassa Suomea.

EU-komissio ja Suomen hallitus ajavat turvemaiden raivauskieltoa EU:ssa (MT 12.10.). Raivauskielto käytännössä lopettaisi pellon raivaukset suurella osalla tiloista.

Mitä tämä sitten tarkoittaa tilatasolla? Esimerkkinä kerron hieman oman tilani tilanteesta.

Minulla on lypsykarjatila Etelä-Lapissa Ranualla. Peltoa noin 67 hehtaaria. Lisäksi jonkin verran rehuntuotantoja lannanlevityssopimuksia.

Tilallani tehdään parhaillaan uutta noin 70 lehmän pihattonavettaa. Peltoja on vuokrattu kohtuullisen matkan päästä aina, kun siihen on ollut mahdollisuus. Tällä hetkellä kauimmaiset lohkot sijaitsevat 14 kilimetrin päässä, mikä tuntuu olevan pisin järkevä lannanajomatka.

Tällä hetkellä pinta-ala riittää hyvänä vuonna uuden navetan karjan karkearehun tuotantoon, mutta omavaraisuuden varmistamiseksi lisää peltoa tarvittaisiin. Peltoja ei ole vuokrattavissa kuin kymmenien kilometrien päästä, jos sieltäkään. Turvemaita taas on omistuksessa ja ostettavissa tilakeskuksen läheisyydestä reilusti tarvittava määrä.

Pitkän tähtäimen suunnitelmissa on ollut uuden navetan karjamäärän tuplaaminen muutaman vuoden päästä. Tähän olisi pelto hankittu pääasiassa raivaamalla.

Kangasmaat ovat tällä seudulla joko kalliota tai kivikkoa. Yhtään hehtaaria ei peltoa tehdä muulle kuin turvemaalle.

EU:n tukipolitiikka pitää huolen, ettei vanhoja peltoja siirry vuokrattavaksi aktiivitiloille, kun “hömppäheinän” viljelyllä saadaan paras kate pellolle. Tämän takia karjatalouden lopettaneet tilat eivät luovu pelloistaan niin pitkään kuin tukirahat juoksee tilille. Markkinakelpoista satoa karjattomista maatiloista tuottaa vain marginaalinen ryhmä.

Turvemaiden raivauskieltoa perustellaan turvepellon hiilidioksidipäästöjen vuoksi. Jos nyt ajatellaan, että vuokraan esimerkiksi 10 hehtaaria peltoa 30 kilometrin päästä ja kuljetan sinne 300 tonnia lantaa vuodessa ja sieltä tilalle 200 tonnia säilörehua, niin joku viisas varmasti osaisi laskea, paljnko päästöjä tästä syntyisi enemmän kuin että pellot olisivat navetan läheisyydessä. Tähän vielä matkat muihin peltotöihin lisäksi.

Tai paljonko tuottaa päästöjä pelkästään tukien takia tehty näennäisviljely, josta ei synny mitään syötävää ihmisille ja eläimille.

Oma lukunsa on myös se, kuinka paljon raivauksen totaalikielto nostaa olemassa olevien peltojen vuokra- ja hintatasoa.

Uskon, että tässä samassa tilanteessa on lukuisia tiloja Lapissa, Kainuussa ja Pohjanmaalla. Tilojen kehitys pysäytetään. Eläinten pito kyllä jatkuu ja toimeentulokin saadaan, mutta vain kehittyvät tilat ovat toiminnassa, kun mennään sukupolvi eteenpäin.

Kysynkin arvoisilta hallituksen ministereiltä, tätäkö te haluatte? Haluatteko lopettaa kehityksen niiltä tiloilta, jotka vielä tässäkin markkinatilanteessa uskovat maataloudella menestymiseen, ja pikku hiljaa näivettää karjatalouden isossa osassa Suomea?

Ja kun on kyseessä kuitenkin määräys, joka vaikuttaa yksittäisillä tiloilla enemmän kuin mikään direktiivi tähän asti, olisi vähintäänkin kohtuullista saada siihen kymmenen vuoden siirtymäaika, niin saataisiin kaikki käyttökelpoiset suot raivattua sen aikana.

Ja lopuksi kutsun pellonraivauskieltoon myötämielisesti suhtautuvat poliitikot ensi keväänä kivenkeräystalkoisiin. Minulla on pieni läntti kangasmaata kuokittuna lehmien laitumeksi. Saisitte ihan omin käsin tuntea, millaista se on, kun raivio on muualla kuin suolla!

Juha Kortesalmi
Ranua

VIERASKOLUMNI

Kököt kielikuvat

Yhteiskunnallisessa keskustelussa käytetään mieluusti vertauksia. Aina ne eivät ole onnistuneita. Pahimmillaan ajatukset hairahtuvat väärille urille ja mielikuvien kirvoittamat päätökset eivät viekään asioita toivottuun suuntaan. Toisaalta kielikuvat voivat olla myös tietoisia manipuloinnin välineitä; niillä halutaan peittää todellisia tavoitteita.

Suurkuntien kannattajat arvioivat nykykunnilla olevan liian kapeat hartiat. Hartioille halutaan lisää leveyttä. Tämän logiikan mukaisesti harteikas suurkunta on ylivertainen kapeaharteiseen pikkukuntaan verrattuna. Tällaiseen päättelyyn perustuu vankkumaton usko vahvaan peruskuntaan.

Missään ei ole kuitenkaan osoitettu, että kunnan suuri koko takaa tehokkaat, laadukkaat ja kansalaislähtöiset palvelut. Hartiavertaus perustuu oletukseen, että ihmisten ruumiinrakenteen ja voimailusuoristuksen välinen yhteys on totta myös kuntiin sovellettuna. Mitä todellisista samankaltaisuutta on hartioiden leveydellä ja kunnan kyvyllä suoriutua tehtävistään ?

Kuntaliitosta verrataan usein avioliittoon. Kunnat ovat kuitenkin asukkaidensa muodostamia poliittis-hallinnollisia yhteisöjä. Niiden vertaaminen puolisoihin on kaukaa haettua. Kuntien välinen logiikka on toinen kuin puolisoa etsivien ihmisten. Kuntien inhimillistäminen parisuhteen osapuoliksi heikentää järkiperäistä keskustelua kuntaliitosten hyödyistä ja haitoista.

On myös tapana puhua kaupungeista oman alueensa vetureina. Annetaan ymmärtää, että ympärillä olevat maaseutuyhteisöt ovat vaunuja, jotka eivät ole mitään ilman veturiaan. Veturivertaus ei kuvaa alkuunkaan aluekehityksen mekanismeja. Tosiasiassa erilaiset paikallisyhteisöt muodostavat monipuolisia vuorovaikutusasetelmia, joissa ei ole vaunuja eikä vetureita. Pienikin paikkakunta voi menestyä mainiosti etsimällä yhteistyökumppaneita kaltaisistaan. Maaseutukuntien väliset yhteistyöasetelmat voivat olla hyvinkin hyödyllisiä ja menestyksekkäitä. Vanhan sanonnan mukaan samanlaiset lapset leikkivät parhaiten

Kunnat voivat kehittää demokraattisessa ohjauksessa olevia yhteistyöasetelmia. Kuntayhteistyön leimaaminen ”himmeleiksi” on hyvin erikoinen mieli- ja kielikuva. Himmelit ovat säännönmukaisia ja läpinäkyviä. Himmelin kaltainen kaunis yhteistyöasetelma voi olla hyvinkin tehokas ja avoin: kun himmeliä katsoo, sen rakenne ja osien keskinäiset suhteet ovat näkyvissä. Miksi himmelistä on tullut epäonnistuneen ja epädemokraattisen hallinnon symboli ?

Eurokriisiä verrataan tulipaloon. Näin halutaan viitata ilmiön vakavuuteen ja käyttäytymisen epävakaisuuteen. Haikaillaan tehokkaita sammutuskeinoja, jotka estäisivät talouskriisin leviämisen uusiin maihin.

Toistaiseksi sammuttaminen on ollut epätoivoista rahan syytämistä kriisimaihin, koska ne käsitetään palopesäkkeiden kaltaisiksi. Kun tilannetta ei ole saatu kuriin, on omaksutun mielikuvan perusteella ainoaksi keinoksi nähty tukirahan määrän lisääminen.

Jospa tulipalovertaus johtaa vääriin ratkaisuihin. Ehkäpä eurokriisi ei ole tulipalon kaltainen. Jospa omaksuttu toimintatapa vaikuttaa kuin kuin bensiini liekkeihin.

Vertaukset ja kielikuvat ovat parhaimmillaan havainnollisia. Ne voivat kuitenkin johtaa harhaan, jos ne ovat yksinkertaistavan ja tarkoitushakuisen päätöksenteon välineitä. Etenkin yhteiskunnallisissa pulmatilanteissa olisi viisainta puhua asioista niiden oikeilla nimillä.

HANNU KATAJAMÄKI on Vaasan yliopiston aluetieteen professori.

hka@uwasa.fi

VERKOSSA SANOTTUA

Ruuan tuhlaus hämmästytti

Kuluneen viikon aikana verkkolehdessä herätti eniten keskustelua uutinen Heitämme roskiin miljardin ihmisen ruuat. Myös uutinen metsätuholain uudistamisesta sai kohtuullisesti palautetta.

Sieluketun mukaan elintarvikeketjussa hukatun ruuan määrä on ollut tiedossa jo pitkään.

”Milloin näitä tiedostavia ihmisiä alkaa näkyä myös siellä päättävissä asemissa, että asioihin aletaan saada muutoksia?” hän ihmettelee.

Sielukettu kaipaa uudenlaisia päätöksiä ja valintoja, jotka eivät perustu kasvuun, voittoon tai omaan etuun.

”Päätöksiä, joiden pohjana on kokonaisuuden ymmärtäminen, kaiken elämän kunnioittaminen ja yhteisen hyvän vuoksi ponnistelu.”

Peruna kuorineen toteaa, että ruuan tasaaminen täältä hyvinvointimaailmasta nälänhätämaailmaan on iso ja vaativa ruljanssi, joka ei ehkä koskaan täysin onnistu toteutumaan.

”Pienin askelin voi jokainen omalla kohdallaan vaikuttaa siihen, ettei ruokaa päätyisi jätteisiin. Osta vain tarvitsemasi määrä. Erilaisista tähteeksi jääneistä jutuista saa kasattua aterioita. Lemmikeille voi antaa vanhentuneita ruuanjämiä, niille ei ole pakko ostaa kalliita teollisia rehuja kaupasta.”

Nimimerkin mielestä ei ole rikos dyykata itselleen tai kaverille kaupan takapihalta kaupasta hylättyjä ruokia.

”Minusta kauppa ei saisi heittää ruokaa roskiksiin vaan enemmin jakaa laitapuolen eläjille tai toimittaa karjan rehuksi - tähän toimintaan pitäisi vain jonkun keksiä toimiva systeemi.”

HH tietää ruokaongelman syyn: ihmisiä on liikaa.

”Ruokahan palaa luonnonkiertoon, mutta jos se nyt menisi ihmisille se tarkoittaisi, että syntyisi lisää ihmisiä ja olisi entistä enemmän ihmismassaa jakamassa samoja ruokavarantoja kuin nyt. ”

Metsätuholaki vastaan luonnonsuojelulaki

Uutista otsikolla Metsätuholain luonnosta pidetään osin ylimitoitettuna kommentoi muun muassa KOK.

”Onko luonnonpuron varteen jätetty kuusikko vaaraksi metsälle kun molemmille puolille suojametsää on tehty aukot. Sitten myrsky tai kova tuuli kaataakin jätetyt kuuset, siinä voi olla satakin kaatunutta runkoa.”

Hän haluaa tietää, onko metsätuholaki voimakkaampi kuin luonnonsuojelulaki? Pitääkö maanomistajan korjata kaatuneet puut vai pitääkö ne jättää sinne. Kuka korvaa, jos tästä leviää esimerkiksi kirjanpainajatuho ympäröiviin metsiin?

Hävittääkö ötökkä metsät?

Metsänomistajan mukaan **Atte Komosen** kommentti on harvinaisen järkevää tekstiä tästä hyönteistuho-asiasta.

”Jos metsät häviäisivät ötköitten takia, niin se olisi jo tapahtunut. Kyllä luonto omansa hoitaa ja pitää tasapainon, jos ihminen antaa sille mahdollisuuden. Se, mistä todellakin pitäisi olla huolissaan, on hakkuissa tulevat korjuuvauriot nuorissa ja varttuneissa metsissä.”

Reposta ihmetyttää ristiriitaiset pykälät.

”Asta-myrskyn jäljiltä Sulkavan Vilkaharjulle piti jättää kaatuneet puut lahoamaan, kun samaan aikaan täytyy puut korjata metsäteiden varsilta levittämästä tuhoja. Eli eri maanomistajille on eri määräykset. Minusta luonto ei tunne edes isänmaataan, saati sitten vierekkäisiä tiloja.”

MAIJA ALA-SIURUA

Keskustelu verkossa jatkuu – osallistu sinäkin osoitteessa www.maaseuduntulevaisuus.fi